

nen, hvad enten Forretningens Skændebeholder er et Aktieselskab, en juridisk Person, en fysisk, i Udlandet levende Person osv., eller en Person, der har fast Ophold i en anden Kommune her i Landet.

(Et hertil sigtende Forslag, der tillige gaar ud paa at gennemføre disse Grundsatninger uden nogen mellemkommunal Fordeling og Afregning og selvfølgelig, uden at Personen beskattes dobbelt, aftrykkes som Bilag til denne Betænkning tilligemed en Oversigt over, hvilke Virkninger en saadan Ordning vilde medføre i de vigtigste Tilfælde).

Sagen af disse Anskuelser om Fastsettelsen af den Skat, der skal ydes til Næringskommunen, har imidlertid kunnet finde en saadan Tilslutning, at der var Udset til at faa hertil sigtende Ændringer i Lovforslaget vedtagne i Tinget. De paagældende Medlemmer have derfor, for ikke at berede Lovforslagets Gennemførelse Vanskeligheder, anset det for rettest at slutte sig til det af et Flertal stillede Forslag om at forhøje Skatten efter §§ 12 og 14, for saa vidt sidstnævnte Paragraf handler om Erhverv ved Næringsdrift, til 3 pCt., idet der derved (jfr. Ændringsforslagene Nr. 17 og 23) i Forbindelse med Ændringsforslaget under Nr. 36 dog for Næringskommunen vil blive opnaaet et noget bedre Resultat end ved Lovforslagets Regler.

Følgelig bemærker Flertallet endnu følgende: Ændr. Nr. 19 gaar ud paa at undergive Andelsforretninger, Forbrugs- og Produktionsforeninger m. v. samme Skattepligt som Aktieselskaber m. v. De Betragtninger, der føre til Beskatning af Forretninger, tilhørende Aktieselskaber, have tilsvarende Anvendelse paa Andelsforretninger og de øvrige kooperative Foreninger. Og om der end i enkelte Tilfælde muligens ikke kan lægges særlig Vægt paa Konkurrencen, føre dog Grundsatningerne om lige Pligt til Deltagelse i de kommunale Byrder til, at disse Foreninger ikke bør staa som de eneste Erhvervsvirksomheder, der ikke

svare personlig Kommuneskat. Hvem kan anføre nogen fornuftig Grund til, at en Sukkerfabrik, der ejes af Aktionærer, skal beskattes, men en Sukkerfabrik, der ejes af Andelskere, ikke? Hvad Forbrugsforeninger angaar, maa det — i Forhold til Beskatningsspørgsmaalet — sikkert erkendes, at det Udbytte, hver enkelt Deltager ved Opgørelsen faar, ikke er udkommet ved hans Forbrug, men ved alle Deltagernes, om end dets Størrelse maatte bestemmes i Forhold til Størrelsen af hans Forbrug. Hver Deltager faar altsaa uomtvisteligt Andel i det Udbytte, der er indbundet, og saa ved Meddeltagernes Forbrug, og Virksomheden er altsaa i Forhold til hver enkelt Deltager ensartet med et Næringsbrug — ganske uden Hensyn til, om der holdes aaben Bod eller ikke. Vil man sige, at det staar i Medlemmernes Magt at gøre Reglen om Beskatning af disse Foreningers Udbytte illusorisk derved, at Udleveringspriserne sættes saa lavt, at der ved Markopgørelsen intet nævneværdigt Udbytte bliver, maa det bemærkes, at dette netop taler for, at der ingen Grund er til at fritage dem for Beskatning, hvilken desuden vilde blive aldeles umærkelig for den enkelte.

Hvad angaar Indtægt af faste Ejendomme uden for Opholdskommunen, er det ovenfor bemærket, at man ikke foreslaar nogen Forandring i Lovforslagets Regel om, at Næringskommunen kun skal have 2 pCt. af Nettoindtægten deraf, beregnet paa den i § 19 angivne Maade. Foruden hvad der herom er bemærket ovenfor, skal det her endnu tilføjes, at Opholdskommunen i Forvejen faar Kommuneskat af disse, paa Landet af Hartkorn, i Byerne efter andre Normer, saa at der ogsaa af den Grund ikke findes Anledning til Forandring i, hvad der er foreslaaet.

Derimod findes det baade naturligt og i praktisk Henseende værd at anbefale, at Næringskommunen kun skal have Skat af Indtægten af saadanne Ejendomme, som ere Genstand for selvstændig Drift og ikke maa